

Lik Žalobnice – Horina Kuća Lica

Kobno-andeoskim se prikazuje Lice ogledanja kosmičke sveutrobe Noći: – ono što sobom odražava ponor mraka iščekujućeg palitelja. Jer ono ogledanome ne vraća sliku njegove prisutnosti, već zamrznutu sliku beskrajno napornog pokušaja izlučivanja prostora slobode njegovog usuđivanja na paliteljstvo. Ono je vrelo u kome ogledano uvire, ne prepoznavajući se više – te u kome svaki pojedini treptaj ostaje da postoji još samo na način nemo-uronjenog zurenja u golo-prostornu mogućnost njegovog ponovljeno iskričavog rođenja; – ili, možda, kroz njegov *obrtni* ulazak u perspektivu vlastite *neosvetljene pozadine* – što prosijava tonovima plameno-noćnog korenja. Ono je vrelo koje u sebe prima i izdržava beskrajni bol samotnosti svake iskre – budući da svakoj daje tačnu meru njenog proživljavanja ukupnih bolova mene svetova, meru koja je filter preobražavanja strave bezoslonca svih *jednom opaženih*, divlje-uzburkalih voda pra-haosa, u skladnost fluidnog zbivanja tih istih ponornih mu krajnosti u pokretnoj ravnoteži.

Ono je najpre Nut pa tek onda Izida; ono je najpre prvobitno-kružni nebo-ocean – srebrno-jajoliko krilo Noći – pa tek zatim ogledalsko dno i površina. Ali budući da je Niko, daljina iza daljine, ono se spušta /vrtlogom sopstvenog dodirnog preobražavanja svih trepetno-samotnih, ledeno-plamenih sadoživljavalaca/ najpre na Izidu – kao na pećinsko dno svog prah-ozvezdanog eha, – kako bi upravo *nju istu* iznova projektovala u kameno-cvetnu zvezdu krajnjih dometa svog praneba; – te kako bi vrtložno besredište onog dole, poput gipko-zaokretne strele, našlo svoj centrifugalni izlaz u demonskom premašaju svih vakuumske dišućih granica onog gore! Pritom, Lice Noći, iz pećinskih dubina svog trećeg oka, sagledava i strelom pogleda ruši /u sopstveno onemelo dno/ ovu najudaljeniju /zloćudnu/ nekretnicu – te ruši lebdeću konstrukciju svekolikim zvezdama podržanog vrha buduće-zemaljske piramide. A to je onaj u bezmerje bačen vrh simetrije, preobražen u kristal budućih zemaljskih noći, koji nikad ne bi mogao bez ikakvog /pri svom dnu žrtveno podređenog/ tla da se održava, da ga svojim zapetim lukom /sred Tefnutinih, ka noćnom nebu ispruženih ruku/ ne podržava bog prelomno-svetlosnog međuprostora, Šu. Ali, ovo svemotreće oko Izidino povratno zaleđuje i samog u gornje nebo zagledanog Šua koji, sa vlastitog tronošca-bez-tla, pada unazad u hladno jezero svetlo-uvirućeg grotla: – u *donji ponor najviše zvezde, njeno samosvladavajuće protiv-ogledalo*. Ali, ta muklo-jezerska površina tu je Šuov jedini štit naspram jedne neuporedivo strašnije pretnje – one koja dolazi od *gornjeg ponora*.

* * *

Lice Noći beše mir uspostavljen u središtu krsta čovečije razapetosti sred najstrašnije dileme: one nastale po pitanju toga *ko ili zašto* je dao uslov mogućnosti za fenomen zla kao nepravu, asimetričnu drugost bitku /kugli sveobuhvatnog/.

Zvezda-pokretnica beše obrtna osa Lica Noći, kao delatna granica održavanja jezgra pra-kosmosa, te kao sila samorastvorne sinteze funkcija, koja spaja odvojene i najudaljenije sfere – sve zarad suvislosti tokova *njenog* samoopažanja, ili rasvete pauzično-utkanog smisla ponora *njene* odsutnosti, i to sa vodećim joj poreklom iz nadsudbinskog. Ona je zvezda koja obitava u senci iza preispoljene nekretnice, Meduze, usled čega se ova – kao sredstvo poremećaja jednom ustanovljene, saturnske ravnoteže – gaseći samoispisuje na ekran spoljašnjeg etera. A to je ekran na kome plutahu čestice što iluminiraju sadržaj *njene* samoprojekcijski ispisane poruke – u vidu fragmentarno rasutih, golo-prostornih markacija jednog uvek iznova ponavljano, pred-svesnog kretanja podzemne joj nemušte želje – u smeru krajnje izlaznosti-iz-sebe datog kruga, ka pragu onostrane vizure! I to je pokretom

štapa njenog vretena naglo ispoljen, *rasazvuk* – što /usred prslo-udvojenog polukruga Šu-ovog mesečevog ogledala/ uzburkavajuće protkiva onaj prastari saturnski ritam prethodno vladajuće polutišine, jednom apsolutno novom, *nepodnošljivom* tišinom. A ta je tišina izraz jednog, u *svitku noći* sačuvanog, *prevratničkog naboja* planete Zemlje: vid pripreme sveg ovozemaljskog sveta za poslednji sud svakome; to je sila uređenja pauze u dahu svetova.

Objava međuzvuka te **prekidne** tišine jeste upravo međutrenutni sveprelazak na ravan uskršnuća – usled konačno odbačenog tereta zablude, po pitanju sledeće pretpostavke: da bi Nut-Hatorinim ostankom na Sunčanom Prestolu unutarstetsko zlo bilo u korenu onemogućeno. Jer, tek visokorizičnim prolaskom kroz prolaz zavojite školjke (svih) ponoći, ili, usled te *njome-donesene* odluke za napuštanjem *prvog osunčanog mesta*, kao prvobitne joj mogućnosti večno-trajnog ostanka u toj školjci, može se tako dopuštena, neometena sila zla sprovesti do svoje krajnje, **po nju samu ironijske konsekvence**: – do svetloporođajnog prostora slobode za jedan bezlično polinijanski, izvorno sanjalački duh svepreuobličavanja. U protivnom, kako Njome fiksno zaposednut Presto Sunca (Kuća Horina), tako i iz njega ispovrnuto tamno naličje – polje puke/nemilosrdne slučajnosti, u potpunosti odgovaraju jedno drugom, te periodično smenjuju jedno drugo u pakleno-večno-istom ponavljanju surove igre, koja je ne drugo do obelodanjenje prividnosti božanske svemoći.

U luk *novouzetog* zamaha preobražen je skok Nute povrh ne-vlastitog joj prasneta. Jer taj luk Njenog tela jeste ona nepoopštiva, i time u stanje odloženosti sopstvene manifestacije zaključana stvarnost *njenog* sopstvenog magnovenja, *zvezdanog sinopsisa*. Sveprisutna dis/Harmonija, nastala *iz njene* zamisli **i na nivou** te iste, nije se mimo blaženo učahurene svetlosti Njenog ne/postojanja dogodila nikad; ona nikad nije iskoračila iz školjke Njenog samobitnog sveta – stvorenog u opsegu toga bez traga joj iščezlog *svetla podsvoda*. Jer varnica budnosti, javljena sred srebro-jajolike Noći, i ne beše drugo do treptaj oka (Nut-Hatorinog) iščekivanja (u grotlu polukružnog ogledala) *jednog njoj uporednog pokreta*.

Zato trag Njenog *zbrisanog simbola* postojao samo kao *zrno gnoze*, u vidu šifre odmotavanja jedne ogledalom nadaleko anticipirane čistine – za nad-naporni sebe-početak Drugog (Feniksa). A to je takođe i jedna novootvorena mogućnost za Nju samu, u vidu kristalizacije mesta za Njeno dopisivanje, u oštećeno-budućnosnoj joj praslici: – otisku probijeno unutrašnje joj podskupno organizacione granice. Jer, to je Nutino najavljivanje skorog trena sebe-proboja jednog praznog a neotvorenog skupa, na način *kričuće ptice* (Gakuše) – one što žudi za otpuštanjem u eter svoje krilato-nezavisne a sebi samoj pritom nepoznate volje, tu prvi put proizašle iz vrela ove novo-smelozrične, ogledalske naprsline.

Takvim rastajanjem od ogledalski predmetnutog joj prostora sopstvenog drugo-bića, razlučuje se i istrigava Nutin *dodatni prostor* za samu sebe – kao jedan *njome-samom* stvoreni, ali spram *nje* i sasvim nezavisan, iz školjke prvobitnog joj snevanja zauvek otisnut, *fugalni svet*. I tek bi ta izprocepa-javljena muzika, u vidu *daha statua** i *nemote slika***, tu bila: “ono najprisnije naše što prevazilazeći nas, stremi napolje – sveto rastajanje”. /Rilke: “Muzici”/.

A to je ujedno i objava toga da u središtu gnoze (šifri pauzičnog oživotvoravanja), oko koje vazda obleće pohotljivo-lukava, stihijski-pravodena zmija Apep (neprava drugost Nutinog bitka), **nema ničeg**. To znači da predmet Apepove zavisti – njemu nenadano – jeste upravo saznata bit čistog nepostojanja, koja tek Nutinom strateškom klopkom svekušnje beše prerusena u sablasno-nemoslikovno, lažno tajno-životno, površinski sveokamenjeno postojanje. To znači da se tajni modus Nutinog postojanja oblači u velove skrivajućeg razotkrivanja biti Ničega – dakle, ne *nje same* nego *njenog* prekidno-oživotvorujućeg pod-vela – ; ne i obrnuto, dakle, da se bit Ničega oblači velovima

bitka, i da tek jednom prostom, nemultiplikovanom lažju prelazi u svebitak. To je, dakle, nemo-spiralna objava toga da je Nutin sveništeći modus nultodimenzionalnog /nepoopštivog/ postojanja, **upravo obrnut** onom kojim se *ona* dotad *vidljivo* predstavljala.

Katarina Ristić Aglaja

Domen Svečanosti – Lebdeća noćna kupola

...**PRAISKONSKI** par Šu i Tefnut, koji je iz uskovitlano dubokih voda Nuna doveo Raa Atuma do drame iskonu premašnjog stvaranja; Šu –bog gromovno-oslobođene praznine, u vidu svetlosno-prelomnog prostora inspirativne tišine; Tefnut –boginja hladno-plamene suze, kao životvorna rosa koja padanjem na zemlju topi i preokreće na-sebi-zamrznut poredak božansko-ljudskih stvari – uslov mogućnosti za to da iz oslobođenog procepa tog pokretnog mozaika munjonosno izađe i sam strujno-vazdušni bog Šu, kao i svi nijansni mirisi *njenom* rosom nikle tamjanske biljke. I upravo *oni* obeležavaju u umu tvorca Raa nezadrživi trenutak **ideje o prvobitnoj jednakosti** – one ideje usled koje sam Ra beše abdicirao samoprojekcijsku mogućnost sopstvene božanske vlasti na Zemlji. Jer, Šu i Tefnut, u sprezi, predstavljahu srce-govorni instrument Ra-ovog stvaranja, češalj razmršenja sudara unutar prvoizgovorene Reči, što prizivaše *njegov* početno-razlučilački pokret; te otud *oni* sačinjavahu do u Horovo Oko kristalisani, jedinstveni obrazac pravilno-ritmovanog izgovaranja *njegovog* davno-zapisanog imena (kao primarno-progutano *ona*-aspekta unutar *njega* samog, od koga mu i potiče sopstveno postojanje). Jer taj obrazac je isto što i prisutnost jedne samoprozirne podstrukture unutar razlivenog spektra Hator-Izidinih, već u Jajetu Noći rasklopljenih krila – ponad zakrivljenog horizonta jedne **druge**, plovidbeno-otvarajuće sfere: u-noć-vraćene aure zore; i to u vidu praga putnikovog iščekivanja sveukupne oslobođenosti svetova. A to je isto što i **ipak** ostvarena utopija ozakonjene beskrajnosti. Shodno tome, Šu i Tefnut ostadoše da zanavek tvore kristalnu osu, smeštenu unutar poluge plovidbenog samouznešenja sfere; vasijske lađe središnje-oscilatornog joj mira sopstvene simultane rasklopljenosti sred bezbrojnih aspekata Noći. I upravo to beše ona traženo razvojna šifra odmotavajućeg, paučinsko-jezičkog klupka moći večnog samooživotvoravanja Ra-ovog – u formi jednog varničavo-zvučnog, sopstveno-svetlosnog ili skarabejskog tkanja.

...Par blizanaca, *Šu i Tefnut*, beše nekad gradio kristalno-muzikalni sastav svog bipolarnog sopstva, unutar beskrajnog prostranstva Nuna – i to na način da je (u međusobnoj opreci) tvorio i puls prodisavanja pećine prvo-izronelog ostrva. Tako **stamen vasione** beše podstrukturno prikriven kristal tog neizbrojnog im okatog “mi”-jastva. Ali, *Tefnut i Tot* (gde Tot beše prerano osamostaljeno oko, vid ptičje budnosti u noći) behu, *omčom stvaranja* svezana, *sila nemogućeg kontakta*; tačnije, sila koja – kao prosečena osnova *dalekih kontakata* – podupiraše utvrdu /slušnu školjku/ Sunca u po/Noći. To zračno propleteno jezgro-kao-školjka ujedno beše i sinergijsko čvorište, što održavaše lebdeću nad-konstrukciju zvezdano-sabitog vrh-pramca cele ove odmaknute brod-piramide Noći. Tako Tefnut i Tot gradiše krstastu osovinu viseće romb-kupole, u vidu **lebdeće samosvesti vasione** – koja uistinu beše žrtveno Jastvo samog Prestola, u vidu pra-bez-tla Nutinog. Jer *prajedino jastvo* Nutino, što iz mraka sveopšte utrobe oslobađaše Sunčevu barku, beše (– upravo uigranim obrtima svog polukružnog ogledala –) tek trenutno prikazujuće naličje hladno-zvezdanog Lica Noći; to je ono što Tefnut i Tot (– unutar rosno svetlucavog venca, u obliku kormila vasione –) zajedno tvoriše ponad preteći-zjapeće provalije jedinog drugobitka Nutinog: – *prekidnog ništavila*.

Otud, čak i kada Tefnut – radi spasenja poslednje niti sećanja na odreklu joj Prestolnu Majku – sebe-žrtveno nestaje/dogoreva, do u donji ponor ništavila /jedinu srazmernu drugost okruglini Nutinog neba/, Tot zadržava, unutar prizme sopstvenog noćno-svetlucavog oka, u njenom pepelu utisnut, šifrovano-geometrijski zapis (**polu**)tačne predstave o njoj. I to je onaj zaostali, osvitno-pepeljasti trag što govori o njoj, kao nekad postojećoj, samo u sklopu identiteta Nutinog (to jest, na način stopljenosti uz prestolno-kameno nadstvođe Majke). Time Tot onemogućava da se razfiksirano bezlična, sa potpaljene ravni najvišeg neba obrušavajuća sila Nutinog premašaja orbite, iznova kristališe u suzno-rosni pupoljak *Njenog* samorazvojnog zrna, koje je Tefnut. Jer to zrno je Nutin nikad drugačije posedovani supstancijalitet (svetske duše) osim u vidu sobom podtekstualno utkanog prostora mogućnosti za *Njen dorast do sopstvene visine*. A to je ujedno rast do tačke zbirno joj iz-oka-hitnutih, bolnih interakcija zrakova – to jest, do tačke koja je rezultanta svih preseka, obeležena prašinasto-srebrnim perom iz otvornog temena *Njene* glave (pećinske gromade, u vidu *Pravde-Majeti*).

Tek sa te tačke i sama Tefnut – konačnim preskokom pretećeg joj, granjem prepokrivenog *donjeg* jaza glasovnog proždiranja – sebe uznosi/uranja u (upravo Šuom uzdignut) zvezdani nebo-ocean, postajući uskrsla Tefnut. Ili, ništa drugo do iz okvira stegnute omče jednog davno zbilog eona (– odnosno, iz okvira napetog luka Šuovog obratno-zrcalnog podržavanja Nutinog praneba –) *vihorski uznesena strela Majetinog pera*. I to je mrkim planinskim biljem prorasla strela *njenog* svetlonosnog pogleda, što potiče od – iz temena gromadne joj glave upravo vihorski iskorenjene – sveće istrajavajućeg plamtenja. A to je plam srebro-zlateće varnice prisećanja na izgubljeno prostranstvo porekla. Ali, to je ujedno i tamno-vihorska strela prelivno tonskog obojenja *Njenog daleko budućeg, jasnijeg lika* – u procesu tkanja vlastite perjanice, čiji je materijal učinak razvitlavanja nebesima Šuom dobro-naoštrjenog koplja, kakvo jedino usklađuje dvosmerno poluobrtnanje Vretena Pravde /što je posed Tefnut-Majet/. Jer to beše perjanica što stvara huku sopstvenog zvezdano-rojevnog raspršivalaštva – kakvo se zbivalo tek putanjom raslojavanja njenog, tanano-granatog ustrojstva jajolikosti; dakle, sve do ogoljene joj štap-osovine skladnog obrtnja sfera, i to u vidu *pera* – što se izdizaše iz magnetno-vrtložne šupljine /Pećine Uma/, jedine potpore rasta *zvezdano-okičenog četinara*.

(...) Nijedna zvezda nije nestala, uprkos sve veće svetline jutra u svitanju, koja je premašala njihovu sopstvenu svetlinu, ostajale su u punom broju, zvezdani kristal pod zvezdanim svodom, trajno zvezdano lice neizrecivo jasna izraza, ...”*

(Herman Broh: “Vergilijeva smrt”)

To beše raspršivanje do u pećinsko dno nebo-okeana, one talasno uvek otiskivane – i to u svoju večnu plovidbenost – belo-plave aure bleštavosti raspršivalaštva. Ali to je, ujedno, ona vazda čekana vlastitim ehom izronjavajuća **zvono-aura** – magnetno prašinastog okupljanja prelomljeno-zvučnih struna, iz prahaosa još uobličenog, prakosmosa. Jer to beše prva osnovica ili okosnica izvesnog vrtložno-rasprostrućeg pokreta izatkavanja jedne slojevito-žive građevine; uporedo: preslica posebne paučinske niti što dolazi od, ponad svega uzdignute, **zračne kupole** – kao tim zvonom obratno nadograđene, *hladno-odsevne utvrde nakapavajuće-kristalnog ili sveobuhvatno-eteričkog sunca noći*. Ali, to se sve na taj način događalo usled nezaustavljivog stremljenja jednog mnogouganog oka (prizme); zvezde obeležavanja dna-i-vrha zlatno-temene strele Majetine, odapete iz brujeće joj šupljine Uma – ka najstrmijoj severoistočnoj gori. I sve se to događalo uvek iznova: usled svinute smernice obrtnja tonskih aspekata trenutačno rasklopljene spektar-perjanice iste strele. I tek to jeste podvodno-zmijski poduprt Presto – polifonijska perjanica, kao grmeći donji odjek prizivanja na jedno herojsko obrušavanje njegove, uvek iz zrcala novouskrsavajuće, ali od Gore njemu u susret nailazeće, *suzno-zvezdane romb-kupole*.

“...Zmija je plameno zasjala, usplamtela, čitav istok obzorja je usplamteo, ono sedmobojno izgubilo se u plameno užarenom, bledeći pretvorilo u trenutno vidljivu traku belokosti, jer tad se Sunčeva lopta odvojila od svoje mirujuće putanje, polako izdigla, polako do neprimetnosti, pa ipak, kao otresavši se svake težine, kao u težine oslobođenom lebdenju uvis, povučena uvis beskrajnim kruženjem zvezdane kupole, ponesena uvis putokaznim pokretom lika u daljinu letećeg genija, ...”**

(Herman Broh: "Vergilijeva smrt")

* * *

Sred obraslo-kamenitog kladenca neba – mesta ukrštanja zvezdanih iskri Tefnut-Majeti i Tota – zbiva se oblik preuranjene, i time tuđem pogledu zabranjene, svesnosti procesa jedne naizgled nepremostive smrti. I taj višak svesti – kao bešumno-pokretno oko ptičje budnosti sred glasovne tmine drevnog sna – beše predrefleksivna varnica unutar istog sna. I to na način rasvete – putem *na njega* prikačene biljke snovidstva /zvezde jasnosti/ – jednog pećinskog prostora. Jer tek to je omogućilo izronjavanje jedne mrakom usisavane volje – dotad usnulo počivajuće unutar obrasle školjke. A to je, zapravo, ono što crta prugu dalekog horizonta, koje je Šu – vazdušno prostranstvo snevano-svemogućeg – sâm. Otud je rasveta šupljine skupnog snevanja ujedno rasveta karaktera Žalobnice-u-Noći: – *jer Njen princip oličavaše upravo to: da je ona kao sve-jedna i prajedina, ničim od spolja uslovljeno, poželela da bude ni-jedna (te da time iznova sagleda sâmu sebe iz daleko šire, posmrtno perspektive). Odričući vlastiti samoidentitet kao subjekta znanja-tumačenja-zbivanja, ona je jedina bila razotkrila prirodu, iz pra-haosa izdiglog, tla samopočetka; upravo onog pra-bez-tla na koga Ona beše, kao na svoj jedino-zavičajni presto, tek jednim nadvoljnim naporom volje (nultog započinjanja) stala – upravo kao u vremenom bremenito Nigde nedostižnog presek-dna usnulog prostranstva školjke. A priroda tog prestola u obliku zavojite školjke **što lebdīše sred provalije daha /Njene?/ samosvesne odsutnosti, jeste ta da na njemu može sedeti samo onaj koji se već iz krajnjih dubina svog duševnog korenja odrekao držiteljstva ključeva kutije sveznanja.***

Paradoks je ideje postojanja u tome da svako onaj koji pridode Majčinom ono-stranom mestu nulto-dimenzionalnog postojanja jeste apsolutno sam – iako je bezbroj onih koji na to mesto pridolaze. Ospoljenje *Nje* kao mesta apsolutne samoće, ili vremena još neobjavljenog boga tišine – Harpokrata, jeste smrt onog prvobitnog starog boga (Amona) koji se nije odrekao *prstenova moći (izuvijane zmije Apepa)*; te je, takođe, zadobivanje beskonačno odlagajuće, jer uvis spiralno narastajuće, samosvesti jednog njega smenjujućeg boga (Atuma), koji je jedini odlučio da to (apsolut, bog-zakonodavac) ne bude... Jer, upravo je on sveo svoje potojanje na oko krilatog snoviđenja... Ali, to svedeno postojanje Atumovo nije nužno i sâmo bog /tj. neće to da bude/ – čim donosi rasvetu principa onakvog bića koje samoponištenjem na primarnoj ravni svoje manifestacije ukida i odriče mogućnost za božansku vlast kao takvu: to biće može biti jedino jedna samoudvojena duša ugašene plave zvezde, koja se pre svih drugih stvorenja uzdigla do sveta nadmesečevog: – dvokrilna duša prvog blizanačkog para (Šua i Tefnut).

Jer, sam Harpokrat (*Hor Stariji*) nije nikada postojao na Nutinom nebu kao pojedinačno biće, već samo kao potporanj *Njene* lučne ravnoteže. Zato se prsten Nutinog neba morao srušiti, da bi Harpokrat zadobio upojedinačenu svest. A samim tim ni sećanje na nebo-plovni Presto ne beše u *Njemu*, kao kasnije novorođenoj individui (*Horu Mlađem*), sačuvana – jer na nivou istog nije još imao nikakvu svest o sebi, a time ni vlastiti doživljaj spram njega, *iako je on sam podržavao Presto Noćnog Sunca na svojim, bezbrojnim očima optočenim, krilima*. A to znači da je zakon ravnoteže unutar Noći Pred-stvaranja (Harpokratov primarni učinak) bio na izvestan način otuđen od *Njega* kao zbiljske, u-sebi-beskonačne jedinice; te da sećanje na dah tog sveprisutnog zakona, koji prožimaše čitavu beskrajnost, beše jedino u oku spoljnog posmatrača – Tota, sačuvano. Otud Tot postade vratarem, ili polugom sveživotnog prelaska iz "starog" /ukočenog/ u "novo" /samopokretno/ stanje; – instrumentom dolaska na *prag beskrajne uspomene*. Ali, samo na taj način beše obnovljen svod Nutinog neba: zahvaljujući delovanju Tefnut, koja beše **posredno** otključala, ili, tačnije, koja beše spojnim ključem (– sazdanim od *njenih* žrtvovanih krila –) istrgnula iskrivljen lik Nutine prazno-zrcalne istine: – lik što beše Totovim okom postvaren/skamenjen, u vidu izokrenute joj i poluzbrisane slike. I nije li otud prva prekognicija Sudaje Majet, kao oko-u-peru strele *Njenog* zloslutnog pogleda, upravo ono mnogočno krilo Harpokratovo na kome se ogleda *Njen* paradoksalni zakon – zakon istovremenosti tvorevine i tvorca?

Tako Harpokrat, iako jednom već beše činio stub Neboplovnog Prstena, upoznaje taj isti (kroz Tefnutin govor tumačenja) u jednom sasvim drugačijem svetlu – kao i sâmu beskrajno udaljavajuću Tefnut, koja nekad beše nerazlučivo stopljena uz prestono-kameno nadsvođe Majke.

Otud upravo na sledeći način, od *velike četvorke bogova* – Nut (i) Harpokrates, Šu (i) Tefnut, (odnosno: Ananke-Dike (i) Dete-Eros, Orfej (i) Euridika), nastade “velika osmica”, ili “blizanačko jaje” haosmosa – što u sebi sadržavaše klicu usaglašenja neizbrojno postajućih svetova:

- 1) *Prvo*: Nebeska Majka, Nut – duh prazamisliteljstva zemlje-iza-obzorja, ili subjekat večno-produžne želje sveg snevanja. *A zatim*: od *Nje* svetlo-misaono porođen par blizanaca – Šu i Tefnut, kao najpre postojeći samo na nivou *Njene* ideje, koja je beskrajno samodovoljni zametak sve buduće pojavnosti u kosmosu. Jer, to je ideja nesvodive razlike /između dvozigotnih blizanaca/, ili pra-idejno razmatranje širine još nenaslućenog prostranstva posmrtno budućnosti. *Jugo-istočna strana sveta*.
- 2) *Prvo*: primarni efekt projektovanja Majčine želje: – Harpokrat /Parsifal-Lutalica/, kao *Njome* otpuštena slika uzornog sveta, odnosno, polukružno ogledalo ispredanja one biserne niti što obvezuje ambise među beskonačnim svetovima; mesto poništenja dvaju blizanačkih mehura – kao fluks auri uigrano-suprotstavljenih sila blizanaštva /kakve se zbivaju samo unutar vakuuma budno-snevajućeg duha Majčinog/. *A zatim*: Kait /Anima/ i Ka /Animus/ – kao prazno-izdahnuti, praslukoviti predstava nečijeg iz-zrcala-pobeglog drugo-bića, “blizanca”; desno, vodo-odrazno krilo Majčinog ogledala; vodošumni duh pra-eha, kao čuvar izbledele glasa savesti nečijeg besmrtnog pojedinstva. *Jugo-zapadna strana sveta*.
- 3) Rasklopljeni iako treperavi kapci Horovog Oka – dakle, oka koje je u-sebi-sveobuhvatna, dvopolarno cirkulišuća i time zaključana pred-svesnost drevne vasion; dakle, oko koje je mukom samoprobijeno jaje zračenja ka okolnoj mu tami – u kojoj beše prisutna tiranska vladavina duha Majčinog. Srce-pulsno oko, smešteno sred bezmilosnog točka *Njome* prasmisljene harmonije; dakle, oko koje, iako zlatno-smisljeno, beše probodeno osovinom nebeskog Vretena. Otud mesto Majčine samožrtvene smrti ne beše drugo do krater gašenja jednog od-*Nje*-svojevoljno otpuštenog oka; – oka pomoću koga *ona* (– odaslatim mu zrakom s gornje nebeske kupole, odražene u ponoru onog pravodenog dole –) svoju sopstvenu smrt budno sagledava. A to je “oko u oku”, kao dvospojni trougao sačinjavanja romba obrtne kupole – što objedinjava najdonje i najgornje sazvežđe; **dvojni mir ili ogledalsko samosuočenje vakuuma** – koji, samo onda kada /u ponornoj razlici spram svog zrcalnog lika/ biva u njega, po inercijskoj prisili, prelive/preslikan, konačno i porađa beskrajno samodovoljnu silu života – kakva unapred zna kako da probije put svog srećno-lutalačkog ozbiljenja. Jer ona već u samoj sebi, kao dobro-zavelovljenom jajetu pra-sna, **drži budilački znak za potpuno mimo-sebe-događajući rasep usred okolnog vakuuma**. A to je lako-pridošlom rukom tvorca haosmosa – *majkom svetlosti prvobitnog nespোরazuma* – umetnut sitno-kristalni zglobov (“treće oko”); tačnije, sunčano-pulsni zglobov podsticanja u-nebo-zagledanog pračoveka na nadnaporni mu čin iskoraka – u tišinu osvitnog mu *iskrenja prvobitne sumnje* – koja tad daje ubrzavajući zamah ospoljenju čak i beskrajno-prestupnoj želji silaska Majčinog u večno-čovečansko. Jer to je želja spusta prvog još-ne-samosvesnog božanstva ka tragičkoj radosti samog prausuđivaoca; ka radosti spuštanja na – višom mu instancom zadat – put lako-zapetljavajuće niti tragalaštva. Nadaleko odmetnuto središte moći iz-sebe-tumačenja mape večnog putovanja – na *Severo-istočnu stranu sveta*.
- 4) Tek spuštanjem-na-zemlju Palice nadnebeskog vladarstva /kome, iako bezvremenom, odgovara vremenom-bremenita Nigdina zemaljskog Podzemlja/ *ukida se mogućnost čujnosti-za-smrtnike*

pesme njegovih sfera; obustavlja se Nutin/Anankin rad spajanja uzajamno isključivih vremena/svetova, a samim tim i mogućnost daljeg zajedništva između Šua i Tefnut /up. Orfeja i Euridike/. Umesto toga, Šu/Orfej ulazi u komunikaciju sa dahom poluoživljene slike Tefnutinog/Euridikinog sopstva – sa zauvek mu odbeglom Kait/Animom, dok Tefnut ulazi u to isto s duhom prastanja, *spiralnim ostatkom zlatnog veka*, koji je samo kroz *duh planinske starice* održavajući – a što posredno tek odgovara Šuovom Ka-u /Orfejevom Animusu/. Time se istovremeno rastvara i predstava izvorno uspostavljenog odnosa *jastva i sveta*. Jer nekada to beše odnos: *Ja* – i mnome zamišljeni svetovi, kao beskonačni kontekst prizivanja u postojanje moje nulto-samoizranjajuće pojave; odnosno, *Ja* – i ideja o putu moje kontekstualizacije, tačnije, ideja o načinu građenja sopstvene mi poredbe u mnome idejno predloženom svetu, koji je ujedno način mog dvosmerno-uslovljenog sapostajanja sa mojom zrcalnom nepoznanicom! Dakle, *Ja* – i ideja duševnog blizanaštva, kao dvounakrsna struktura sustvaralaštva, kostur kosmosa. Umesto toga, sad nastupa izobličen obrazac građenja odnosa: *Ja* kao, navodno, sam prouzročitelj, gospodarstvoritelj – i neprava drugost drugoga, kao od-mene-otpala idejna slika konačnog i nesavršenog sveta; kao moja vlastita nesrazmerna tvorevina, večno nesposobna da se od mene odvoji, pa samim tim i moje jastvo tu gubi pravo da se od takve prazno-idejne tvorevine odvoji, *što sve bezmalo koči želju za nastavkom stvaranja*. A sve se to dogodilo na taj način što je Tot-Hermesov bezstvaralački opažaj prouzročitelja svakoga odnosa doveo do greške u odabiru egzemplarne faze za apstrakciju skrivene suštine tog samog “u noćnom vazduhu lebdećeg” pra-odnosa, te je došlo do zapetljavanja u “čvor” nekada slobodno saobraćajućeg para krilatih “duhova-čuvara”, koji i odgovarahu ovom iskonskom paru, blizancima duše – ; da bi, zatim, lebdeće mesto njihove sustvaralačke mogućnosti (– mesto rasplitanja “čvora” što im prigušuje želju za nastavkom stvaranja –) konačno oteo i zauzeo sam Tot-Hermes! Tako on konačno seda na – iz *krst-kruga* podržavanja *nebeske kupole* – poluizveden *presto*; – i to preobučen u ličnost onog, na vrhuncu samosvesnog vladarstva iščezlog, subjekta – Majku! Hibernacija žalne uspomene na davna vremena – *Smrznuto Severno nebo*.

- 5) Upravo zbog toga što Šu i Tefnut, već u talasnoj kugli svog spreznog postanka, stvarahu onog **trećeg** – višak slobodno-valentne sile *muzičkog jezičja*, koja je spram *njih* ono prestupno “treće-ipo” (jer je uvek, za polustepen, veća od same sebe), – *oni* upravo na vrhuncu dvosprežne im samorefleksije odriču svoj samodovoljni svet, zarad iz njega ispovrnute volje za jednim obnovljeno stvaralačkim samopremašivanjem. Tako oni žrtvovahu jedan **hiperrealno lep svet, kome već na nivu čiste zamisli ne beše ništa srazmerno**, tek zarad nastanka sopstvene im udaljene poredbe – koja tu ne trebaše toliko zbog drugih (svetske palanke) koliko zbog mogućnosti održanja trenutno im izronelog efekta sprežne samospoznaje, na ravni pojavnog. Tačnije: zarad postignuća čuda ozakonjene beskrajnosti; te zarad stvaralačkog zaigravanja sasvim oprečnih im ideja o izvorima njihovih simultanih pojava, i to sve unutar nemerljivog konteksta prasnog...; – hipersinhronijskog sveta, koji jedini bejaše kadar za porađanje jednog umnožavajuće mikrokristalnog prostora pri-sebi-ozbiljujuće ideje duševnog blizanaštva... A to je upravo porađanje fluida neuhvatljive zakonitosti nepovratne drevno-vremenske lepote. Jer to premašajno “treće-ipo”, kao učinak rada *bolom postale samosvesti vakuuma*, jeste naglo oslobođena svetska duša; – ujedno, duh upojedinačene Kait/Anime, nenadano samorazvezane Feniks-Devojke, s kojom Šu prvi stupa u komunikaciju. To beše ono što je Tot hteo *zarad sopstvene vladavine na zemlji prisvojiti* – a što mu je (putem neslućene snage do-neba-dignutog talasa prkosa) najzad odbeglo – *na Severo-zapadnu stranu sveta*.

* * *

Nasuprot obmani kakva dolazi od Tota-Hermesa, moglo bi se reći da *sinoptička zbilja zlopogledina*, odnosno, točak dis/harmonije /koloplet-okolo-sveta/, što sačinjava jedinstvenu /petodimenzionalnu/ sferu

/hiperboličke/ vladavine Majki, jeste nešto što se u *principu ne spušta u ovozemaljsko* – jer je ono u-sebi-dovoljno kretanje Daljine – te se njoj može izgraditi samo poredba (jezik slika) u ovozemaljskom! Ali, zar ne beše upravo to sam uslov mogućnosti za to da bi se i ona sâma, za nekog istrajnog tragaoca na zemlji, jednom vidno rasklopila? I to upravo zato da bi ga u sebe – iako nadudaljenu – preduklopila, te da bi ga time postavila u raskrstnu tačku plana svekolikog stvaranja!

Dvojni točak Harmonije beše “mlin” neizbrojnog sitnjenja “oka” predviđenja puta praničije želje za uskrslim postajanjem. I on, iz taloga patnje tog ukletog putnika, obeležavaše put njegove plovidbe kroz beskrajni, svetlosno-prelamajući eter. **Dakle, “mlin” etera tu beše sazdani mehanizam multiplikujućeg uspona “čiste”, ili pranesituirane želje. I to kao oblik zrenja rastućeg okeana želje za sopstvenim idejnim predsveubličenjem; – a to je ono po čemu je ona istinski istrajna želja već u začetku razrešena od uslovljenosti. Jer, čista želja sebe ozbiljuje tek u vakuumu, budući da samo u njemu ona postaje sebi dovoljna za postignuće sopstvenog objekta: dok se svaka slučajna, ili, nečim uslovljena želja već trenutno gasi, onda kada se nađe u vakuumu.** Zato je taj vakuumski kristal (– *Horovo Oko*, udvojen točak (po)-noćne (dis)-harmonije –) upravo onaj nemo-neutralni sudac svakom pokušaju falsifikovanja (zaustavljanja) pokretnog brikolaža: muzike pred-(ne)-usklađenosti zasebnih pečata sebe-stvaralaštva. **Otud tek ona samonikla, u-sebi-nezavršiva, samoodržavajuća želja u vakuumu, jeste ono što podupire sobom krajnje-izvagan oblik čistog postojanja:** – čistinu razotkrivanja merila za sebe-razlikovanje bivstvovanja spram njime sâmim “ironijski” omogućene protiv-sebe-ideje o preovladavajućem ništavilu. Otud tek samo ono “moći poželeti nešto u vakuumu” jeste na-sebi-ozbiljen pokret čistog duha, ili samopaliteljska svetlost širenja mikropauzične šifre sopstvenog praživota kroz čitav neživi kosmos.

* * *

“Samo onome kome je dato da uhvati međutrenutno-trenutni lik smrti, tome se ne gasi oko kada treba da gleda u smrt.” *

Herman Broh (“Vergilijeva smrt“)

Ovo je *paradoks prazne kutije*:

Gnozu zapravo ne čini sadržaj Crne kutije (jer ona je konturno sazdana od navedenih osam zasebno-božanskih kutaka) već sâm kôd njenog otvaranja: – dvojni ključ njenog rasklopa; jer ona *niotkuda, čudom* porađa svoj krilato-izletni sadržaj. Jer šta je ono što se uistinu može naći u *gnostičkoj kutiji* (– krilatim kovčegu Ozirisa) ? – Pred-zacrtan lik sopstvene smrti, za svakog onog koji u nju prevremeno pogleda. Ali, ako je neko već jednom probio zatvoren horizont svog zemaljskog očekivanja, ili, napeti luk svog neophodnog odstojanja, zarad sagledanja suprotne strane svoje (prikazne) smrti (jer lik smrti, *iscureo* iz kutije, može se uhvatiti samo uzdignitim dvospojnim ključem; dvounakrsnim ogledalom), taj će se odupreti sili vrtoglavog pada u sâm događaj kosmičke smrti. Jer, to je događaj kojim je i taj neko neznajući već obuhvaćen. Samo u takvom slučaju – tj. jednim ustrajnim pogledom kakav traži prostranstvo vlastite neistržene smrti – neko bi zaista i mogao savladati preproračnu svetlost smrti, što već unapred zagušuje varnicu ma čijeg pojedinstva. Samo takvim pogledom koji gleda “kroz”, a ne u stvari, neko bi uistinu mogao izdržati gledanje u sopstvenu smrt, te bi mogao uspeti da prelije u svoje oko njen međutrenutno rasklopljen lik. I tek tada bi taj neko spoznao da **raskriljen lik smrti nije** (shodno očekivanju upisanom u horizont njegovog predznajućeg pitanja) **dvostruko, već četverostruko složena slika**: jer je razlika između Ja i Drugog (0=2) preslikana u Drugo, i zatim još jednom prelomljena u Njemu (2=4). Otud mesto situiranja viška sile (pobeglog iz date kutije) jeste ovaj njihov uzajamni presek, koga čini **tačka beskonačnog odsustva**: to je šupljina što služi za primanje oka samo jednog zbiljski odvažnog karaktera, ili, u protivnom slučaju – za nečije međutrenutno usmrćenje. Budući “sud krajnje stvarnosti”, on je istovremeno i šuplje-osvrtni bez-sud kao do-upis u njega samog – kao u sinopsis stvaranja – odbegle

praslike jednog hiperefektivnog viška smisla, proizvedenog iz *malog/mačjeg oka*. A to je upis viška budno-sanjalačkog zrenja jednog dotad neshvatljivog načela: načela nesvodivosti praosnovne razlike između dvaju duševnih blizanaca, vidljive upravo iz oprečne perspektive *malog oka*. Jer upravo to je ono što se doupisuje u *veliko oko*, bunar u-sebe-vraćenog sna prostranstva – dakle, u lebdeće-ničiji plan stvaranja. Ali je taj “sud krajnje stvarnosti” istovremeno i jedan sveobuhvatno-duševni, podzemno-vodeni filter vasiona, kao ujedno regenerator snage iz poslednje crnozemljiste dubine planetnog preobražaja.

Stoga:

Subjekt zamisliteljstva **prve ponorne razlike** morao je iščeznuti za ravan te razlike (ravan koja se meri jačinom *svetlucavosti noćnog neba*) – da bi se ova (kao sopstveno osiromašena obelodanjenost *s jutrom*) uopšte i pojavila (u vidu dva nezavisna blizanca, Šu i Tefnut) – ; te da bi se onaj pol te razlike koji se od ovog pra-subjekta “više razlikuje” (a to je Šu, *duh magnetne šupljine*) preokrenuo u *duševno-svetski* postav *nove subjektivnosti* (eterski nemo *Oko Harpokratovo*). A to je oko istrajavajućeg zurenja u *drugu smrt*: obustavu daha apsolutnog objekta (*duše sveta*, kao u-sebi-zatvorenog *skupa pokojnika*) – dakle, oko koje je (jer za svoju tamu ipak zna) **i još nečije oko** (sopstveno-svetlosno oko mačke koje lomi oko apsolutnog objekta). To je, dakle, drugo *od-vlasnika-odbeglo* oko koje reaktualizuje prvu ponornu razliku samo u svetlosti podsećanja na paradoksalno mesto njene primalne pojave: – na nigdinu njene subjektivizacije, odnosno, prazno-prostornu tamu svemogućnosti (*obrnuto nebo*). Stoga ta *uskrsla svetlost* njene rasvete jeste *kosi zrak iz mačjeg oka* (Tefnutinog) – odnosno, ono što milionito prolama mir eterskog zaborava (princip celovitog sveta kao rada nijansi, a ne kontrasta – jer ovi drugi uvek ostaju u mirovanju); te što pritom ne pristaje na zaborav skale premeravanja dubine početka: jer to je ono pomoću čega je mogao da diše *otvor svetlosnog porekla*.

Samo je jedan jedini subjekt (zvezdano-rojevna Gospa Nut) postao i uprkos *apsolutnoj nemogućnosti*, – **i uprkos pretnji apsolutne samoće**, što zove zovom *nemogućće-apsolutne utehe*: u vidu one podčujne pesme sfera, što dolazi iz nebo-okeana zaborava-na-sebe svakog subjekta. I taj prvoizroneli subjekt nam je ostavio samo obris ulazno-izlazne spirale sopstvenog postajanja, – senku zapetog luka što preokreće sopstveni cilj /ponoćnu tačku *Njene samospoznaje*/ u početak *drugog*, *Njoj sasvim nepoznatog* subjekta /satvorca?/ – usled koga i *Njome*-stvoreni svet /lepote-u-samoosvetljenju/ postade beskonačan,

Katarina Ristić Aglaja

PRAISKONSKI BLIZANCI – Šu i Tefnut

Čun kliženja u drugu beskrajnost ima, na svom pramcu. skarabejska klješta – koja prevode prvu, bleđu i drhtavu zvezdu (Astartu) preko ponora. A sama ta klješta pri tom su mesto ukrsta dva dajmona/karaktera (Tefnutinog puštenog Ka-a, i Šuove puštene Kait). I ona proizvode fluks (Astartinog) polja, ili polutrenutno izvagan ugao (njenog) zamaha, zarad uznešenja u najdalje sfere. Kolebljiv je pri tom pravac plovidbe koji, bivajući jednom fiksiran u umu ptice, biva odmah i svinut; uskraćen daljem protoku vremena, čekajući na kraj istorije; odnosno, na veliko pra-dato obećanje (sročeno u trenu provale vulkana).

Jer, u tome je razlog njenog melanholičnog bdenja: odustajanje dalekovide ptice od vlastite prapočetne vizije, koja je imala mogućnost da se ostvari i pre prolaska kroz skalnu ostalih, u sopstvenoj joj rep-perjanici sadržanih, ustreptalih mogućnosti. Iako od sadržaja tog providenja

ostade samo **bleda korona**, dim putokaza nasukava njegov poslednje žareći **ostatak** na Sever; ovaj, međutim, biva isključen iz daljeg protoka vremena. Jer, sve ostale mogućnosti-u-skali providanja, kao vraćene-na-sebe, nemahu svest o ovom učinjenom **preskoku ponora** i njime zadobivenoj **široj vizuri**, te svaka ponaosob mišljaše da je tačka apsolutnog početka. Prva – iako iluzorna, zauvek efektivna – predstava o postignutoj jednakosti, koja dovodi do potresa i pomračenja Sunca.

Smrt-u-snu proročke Ptice jeste brodolom Lađe koja pronosi Ideju-o-jednakosti, a čiji se Odvaljen Kljun zabada u Kamen – iz koga tada propevava **čitava preskočena** povest njenog građenja; i to unazadnim smerom, koji je **dodatno** upisivanje strelice njene samoorijentacije – u prostoru u kome nema ikakvih međa! U neizvesno založena Ideja, u nepovrat bačena Kocka. **Gubitak prapočetne vizije** – putem sloma njenog samozapečaćujućeg vrška jasnosti, koji izliva vlastito-proizvedeno mastilo i boji njegovom tugom sva osvitna nebesa. **Ali to gubitništvo je korisno**; ono je povratak u **kristalnu pod-osnovu** prvo-postavljenog pitanja, u kojoj pluta oštrica beskonačnog susaznavanja između Ja, Ti, Mi i Oni, – a što tvori osovinu Odmaknute Sfere (Domena Svečanosti). Njene prah-zvezdane uzde, međutim, vuku samo **dve izmenjujuće jer prvo-polarizovane krajnosti**: to su Šu i Tefnut, par iznimnih blizanaca, osovina učvršćenja kolebajućeg prastanja, temelj daleko-buduće gradnje, te središte zavetnog znamenja – upravo zbog toga što oni jedini vide ono što njih same, u uzajamnoj sprezi, predodređuje. **Samo oni vide oko sveviđenja i stoga mogu da skrenu predviđen tok stvari**, to jest, da izvrše premasaj sudbine. Jer oni od samog boga Raa preuzehu moć osvetljavanja – onda kad on beše potresen povratkom sopstvene stihijske sile (tj. uzvraćenim mu zmijskim ujedom). I tada on, ophrvan bolom, ovu razbi na bezbroj fragmenata odražene svetlosti: – rođenje sazvežđa svih ljudi. Nenadani izlazak, iz kugle svetlo-vodenog prostranstva, **pruge dalekog horizonta**.

*

* * *

Šu i Tefnut – vas koje je u vidu najnesusretljivijih suprotnosti izrodio ambis pravodenog prostranstva, pa ipak, iz neograničene mogućnosti igre međudejstava sami sebe iznova poništavate i radate – , **vi** koji se uzajamno ne ograničavate u praznom prostoru koga iz pra-haosa nehotično kristalishete, pa ipak, uzajamnim ogledanjem jednog u drugome određujete njegove *konture* – spajate krajnji rub onog gore s vrelom nebo-ogledanja u onom dole – ; **vi** koji tvorite dvojno zrno okeana pred-stvaranja, već time što ste uzrok ustalasavanja prvobitnih voda sred tame kosmičkog pra-sna; ...**vi** što dovodite prvobitni kaos do sedimentacije u uvijeno-latičav cvet, onaj što proishodi u zakon *druge* beskrajnosti – i to tako što tvorite onaj neuhvatljivo-čujan, dvojno-spiralni glas: – glas u recipročnom saglasju, što izvire sred nemote vakuumske gigant-kristala: onog što dostiže nadudaljenu harmoniju svih, niz talasne poljane disanja policentrički rasutih sazvežđa, kotrljajućih prah-kovitlaca udvojeno-eliptičnog okeana Noći – ,

...kada biste **vi**, umesto uvek iznova ponavljano uranjanja u kristal što odaje sliku vertikalnog preseka jednog eterično-penušajućeg fluida (– tačnije: zamiranja u zaustavljenoj slici daha svladavanja svekolnog mraka vakuumske neizvesnosti –) tu istu strahotno usamljenu tvorevinu (izvorno konstitutivno) opazili kao obrnut temelj rasta jednog tek buduće-piramidalnog zdanja – ; ... jedino tada ga više ne biste shvatali kao pretpostavku jednog unapred određenog smera: – smera dorasta vasijske brod-piramide do tačke vihorskog otuđivanja njenog ne/ujednačeno četvorokrakog vrha. Jer, to jeste otuđenje upravo u smislu iskonu nedosledne, loše izvedene apstrakcije od horizontalnog preseka date piramide, koji je – u vidu slike projektovanja u beskonačni eter koordinata za tačnu lokalizaciju jednog tek moguće dostižnog, dvosmerno zračnog vrha – sinoptički predodređuje – ,

...kada biste samo pomerili akcenat težišta **vašeg** uzajamnog praodnošenja, od samog centra njegove vrtložne sprege, i time, putem jedne retroaktivno/periferijski stečene refleksije, zauvek poništiti

mogućnost *loše apstrakcije* – upravo one koja poništavajuće apstrahuje od *malih razlika* koje svojim slobodnim lancima veza jedine i tvore moć istinske ekspresije krajnjeg ponora apsolutnosti... ; tada biste – tek iz osnova ovog *vama* izvedenog kretanja *od* centra – sagledali i to da je taj bivši vam centar, zapravo, samo loša aproksimacija zamišljeno-svecentralne tačke kosmosa, – tačke koja je uistinu sazdana od dva zraka, ukrštena ponad težišta krilate poluge, i to poluge uznešenja sfere privezano-zemnog u razvezano-vasionski prostor lebdeći neuslovljenog događanja; – te biste *vi* otud sagledali i to da je slika vašeg predašnjeg načina viđenja periferije samo loša aproksimacija kružnice *točka sudbine*. I to tek usled demonski ubrzanog kretanja *na desno* dvojne *vam* sprege kukastog krst-točka – tačnije, usled postupno sve više ubrzavajućeg kretanja u smeru otuđenja zračnog vrha piramide od bazične joj ravni vlastito-ushitne samoprojekcije – ; gde time taj ushitni vrh biva površno/rekonstrukcijski izokrenut u svoj, najpre ka-gore-izračen, a tek zatim na-sebi-zaleđen antipod – kao, zapravo, antipod svojoj iskonski-životnoj ogledalskoj vodi zaveta na nadnaporni čin dvounakrsne sveuzajamnosti stvaranja – ; ...i tek nakon ovog saznanja *vi* biste mogli jedno drugo, pred celim vasijskim beskrajem, zaista da izreknete: – i to upravo u smislu otpuštanja suštine Drugog u *ozvezdan sipki prostor (mesto intersubjektivnosti)*. Jer, tek iz osnova takvog *vašeg* pra-opažaja prostora sopstvene (a za sve druge skrite) mogućnosti jedno-drugo-stvaranja, mogla bi najpre Tefnut, iz konačno samootključanog dna same sebe, Šu-u ovako da progovori:

– Beskrajna sila što treperi sred strujne tišine međuprostora našeg uzajamnog sagledanja, nesposobna da unutar ovog ograničenja samu sebe obuhvati te da se u svojoj vasijskoj razmeri sagleda, prekoračuje nas same, razvezuje etersko polje našeg praukrštanja. Jer to beše polje pra-eonskog susretanja naših dveju *projektivnih* paralela – **pred** nečim *njima* pra-srodnički trećim – čiju polugu izranjanja iz ponora središta činismo upravo **mi**: – odnosno, naše sveto uzajamno razlikovanje već na nivou prvobitnog oblika jedinstva, te na nivou njega istog, kao kružno-izlazne utrobe Noći, njegova samoodnosna zbilja – osnov moći za neispoljeno suštastvo Ra-Atuma da se lebdeći samoodržava nad ponorom...

– ono što izrasta iz međuprostora našeg uzajamnog sagledanja veće je od nas samih ... Jer čak i ono, tek putem nas kristalisanom, zрно sveobuhvatne svesti, beše najpre samo nemo-brujeća vest – o apsolutnoj nepoznanici rođenoj sred nas samih; dakle, vest koja – kao od naše strane usaglašeno-puštena – tek treba da se iz eonske daljine projektovanja svog otuđenog zova odazove. I time da povratni duh zaključanog prostranstva-iza-obzorja, koji od zemaljske sfere dramskog zbivanja davno već beše zaboravljen, nazad u područje ljudskosti; – te i da time, kao apsolutna nepoznanica, upravo putem sobom darujućeg dvounakrsnog ključa za jedno dubinsko-praljudsko disanje, konačno omogućiti to da saznajno-ljubavna sila – *beskrajna sila ljubavnog razlikovanja* – samu sebe uzme za predmet saznanja; i to putem ključ-zova podstaknutog ključ-eha; jer samo ovaj drugi može sobom da pronosi snagu nepoznatih prostranstava... ; – i tako sve do u jedan svinuti dah: – po/noćni svijutak /snagom ljudskog proživljavanja sviknute/ daljine, koja se upravo iz opsega sebe samog u svoju večnu ploidbenost otiskuje...

– i ta ljubavna svest o ponornoj neizvesnosti vlastite sadržine, jeste ne drugo do odrekli krug eha jedne eonski-izvesnosne, dah-praznosne samosvesti – to jest, njeno vrtložno iz-sebe-proishođenje u munjevit znak sopstvenog razabiranja u sopstvenom unutrašnje-olujnom protivrečju. I time je, kao samosvest Odsutne, ujedno pra-vid našeg budućeg ispunjenja – unutar kuće <I> od kristala našeg uzajamnog ogledanja. I taj pra-vid plutanja hladno-zvezdane svetlosti tu ne potrebovaše ništa izvan Sfere svoje neograničene mogućnosti, već stoga što prostor svakog dodatnog čina predsadržavše unutar neispoljene svesti Nje iste. Stoga, sve dok se ovaj *naš* posmrtno-ljubavni zahvat beskrajna, u vidu Sopstvu prekoračujućeg pogađanja stecišta pulsiranja eona, ne prenese u nečije pojedinačno srce proživljavanja... ; i sve dok se ovim pulsom zgomoljujuće stravičnosti onostranog ne prožme do kraja krvotok sopstvenog mikrokosmosa, niko neće spoznati merilo opstojavanja glasovnog izvorišta ove ljubavno sebe-prelivene sile. Jer to je merilo trajno-odstojnog opstojavanja *dvojnog glasa u (ni)-jednome* – koga kao višenijansnog izlučuje, iz procepne nemote vakuuma, samo još

hipersenzitivno podrhtavanje pera iz temena moje glave, mene kao buduće Majet – ; odnosno, mene kao izvagavaoca tačne mere prêdiva za ponovno uspostavljenje zakona samopokretne ravnoteže – na palo-obnovljenom Prestolu, gde se konačno i dogodio *rasklop mog dvosložnog ključa*; odnosno, gde se on do-kraja-rastavio u *osu vetrokaza* – prolaz za dalje sebe-pretumačivanje one jednom već zapečaćene odluke /na bezgraničnu samožrtvu/ moje nebeske majke Nut. Jer, *ona*, usled darovanja sebe svemu i pre objave sebe kao beskonačno nadličnog jastva, ekonomijom čistog ne-identiteta uslovljava, iz *daljine*, povratak svega sebi. Tako *njena* daleka objava, što dolazi tek pri samom kraju penušavog isteka-iz-sebe *zavojite školjke vremena*, jeste uskrsavajuće jezik-tkivo *novog*, poetski živo-organizmičnog kosmosa; – odnosno, alhemijska formula preobrazde svih, upravo *njome* omogućeno-dopuštenih, strahota vasijske neravnoteže – u /u zagrljaj svetoj samoći/ zauvek odbegli plamen! Ali, to je istovremeno i plamen sopstvenog ganutog davanja rasvete jednoj, tek ljudskom patnjom novodosegnutoj, ravni neba – u vidu zrcalno tek zadobivene čistote /u isti mah novog i starog/ tamno-zapletno-korenitog tla pred-sve-početka.

– ali, pitam se, gde je *ona* sada u ovom među-vremenu, dok skrivena od svih alhemijskom šifrom svog preduženog trpljenja podnosi strašnu cenu razvoja svetsko-vasijske celine – do praga ulaska u stanje apsolutne slobode? Gde je *ona*, koja je u isti mah apsolutno nedostižna i posredno /saosećajno/ prisutna u svemu, znaš li gde se *ona* u ovom stešnjenom među-vremenu nalazi, o ti, Šu – neizmerno otmeni viteže <2> u službi nedokučive gospe Nut? Nije li u *brodskoj utrobi* Ra-Atuma, kao tajno *njegovo ime*, šifra sveoživotvoravanja, dvojni ključ belo-tekstualne gnoze koja se potajno odnosi na *nas*? Otud, svi mi tek usled *njene* ekonomije darovanja sebe beskonačnom prostoru izdisaja, nama samima neznano dišemo sopstvenu unutrašnju prazninu, – jer to je *njome* nevidljivo usmeravan rast vasijske ka unutra. I upravo usled toga ja žudim da se sa najviših, zaleđeno-strmih litica uzimanja zamaha za odašiljanje prigušenog zvuka zanemelo-najskrovitijeg prostora svog srca, survam *nazad*: – sve do u zračni eter plavozelenila, što počiva unutar nebo-okeanskih dubina oka tvog. Jer, zureći u njih kao da zurim unazad u dubine sopstvene; jer, prozirući svojim pogledom u njihov pećinski prostor kao da istraživalački lutam kroz *zaboravljeno prostranstvo mog porekla* – pronalazeći u njihovom najskrovitije-senkovitom uglu onu dugo traženu, vernu sliku mene same, u kojoj se ja po prvi put svima prikazujem u kontekstu moga, iz sebe same tek stvorenog sveta: – onog sveta čiji si princip izrecivosti upravo ti, o Šu! Stoga, tvoje oči jesu kapija-medijum odašiljanja prasliske mnome nadnaporno smišljenog poretka svetske pravde (Majet) u jednu još opšte-nesaznatu beskrajnost. One su kapija otpuštanja jedne, sred ponora ljudskog jada upravo usidrene, *lađe neba* – u penušavu lakoću večnog joj opstrujavanja svih svetlo-izuvijanih putanja posmrtnosti: – vid tonski-prelivnog svladavanja okolno-vakuumskog crnila. I tek to jesu mnome iznova pronađeno-stvorene, bezdano-okeanske oči tvoje – o ti-Šu, neizmerno otmeni viteže, što si u službi naše zvezdano-rojevne gospe Nut!

*

* * *

Krug neplemenitih duhova, koji se okupio oko *ovo dvoje* u zemaljskom pra-vremenu, a koji je pritezao širinu *njihovog* telepatskog odstojanja, kadru da profiltrira sav okolni crni beskraj, najzad je prsnuo i raspršio se. Tek tada su do *njih* dospeli i *viši odmetnički duhovi*, što potiču iz *sveta nadmesečevog*. Otud bi ma ko od njih novopristiglih – izašlih iz prostora jedne *mnogo dublje starine* – za ovaj svet-u-urušavanju mogao reći:

“Razlaz je nepopravljiv; sve su mi stvari daleko, jedino što me za njih vezuje jeste sposobnost gledanja (...) Uskoro ćemo usmeriti kljun ka nečemu što nijedna obala ne opasuje, i pod opremom silnih jedara, naše će napredovanje kroz sredu srede čudovišne večnosti biti obeleženo jedino pozicionim svetlima.”

(Pol Klodel: “Zemlja viđena s mora”)

&

Otud je upravo ovaj par stvaralačkih suprotnosti, što je sred nigdine zaborava kristalisao obrazac za sve potonje kosmopoetsko čitanje/pisanje, dao jednu novootvorenu mogućnost /što važi za sve eteroplovne ljubavnike/: – da kao konačno oslobođeni jedno drugog, te umesto da jedno drugom zaklanjaju strujno otvoreni, veličanstveni horizont uobličivo-svemogućeg, samo još zure u prostranstvo nepojamne slobode; zriju čistinu *zadobivenog* početka stvaranja <3>.

Katarina Ristić Aglaja

FUS Note:

<1>: **Jeka glasova**, čuta unutar *brodske olupine* – *kuće ne-susrelih blizanaca* – jeste složeno mozaični *govor pokojnika*, koji ovima istima /kao za *udaljena prijateljstva* egzemplarnima/ daruje *unazad* njihovo – Sferom zvezdanog predračuna zaplenjeno/spašeno – Vreme /*zlatnu kopču* – *povez beskonačnih svetova*/.

<2>: Trubadurska tradicija, nastala u dvanaestom veku u južnoj Francuskoj, vuče poreklo iz staroegipatske kulture. Upravo u tom smislu ja ovde upotrebljavam termin iz mnogo kasnijeg vremena.

<3>: Čistini *novog stvaranja* odgovarao bi ozaren misaoni mir Betovenovih gudačkih kvarteta “Razumovski”.
